

לפרשת תרומה – תשע"ב

העיקר הכוונה

אלחי פרישטיק

"וידבר ה' אל משה לאמר:

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה

מאת כל איש אשר ידבנו ליבו תקחו את תרומתי"

כך נפתחת פרשת תרומה, ה' לא מצווה, לא מחייב, רק רוצה דבר אחד: כוונה.

הוא רוצה שמקדשו יהיה בנוי כולו מבניין רוחני חזק. מצידו, שהמקדש יהיה הדבר הכי צנוע ופשוט בעולם, העיקר שכל לבנה שלו בנויה מרצון טוב של יהודי. ועל זה ידועה האמרה: " אחד המרבה ואחד הממעיט ומלבד שיכוון ליבו לשמים".

כמו כן, מצאנו בספר ירמיהו באותו העניין:

"כה אמר ה' צבאות אלוקי ישראל היטיבו דרכיכם ומעלליכם ואשכנה אתכם במקום הזה:

אל תבטחו בדברי השקר לאמר היכל ה' היכל ה' היכל ה'-המה: "

והמלבי"ם מפרש:

"אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמר, אל תאמרו, כי"היכל ה' הוא "היכל ה'" ר"ל אל תחשבו שמצד שהוא היכל ה' ונבנה לשם ה' עיי"כ הוא היכלו, ר"ל שעי"כ ישכן בו, לא כן. כי "היכל ה' המה", ר"ל דרכיכם ומעלליכם הטובים (הנז' בכתוב הקודם) הם היכל ה', ועל ידם ישכן שם בקדש, ומפרש."

המלבי"ם אומר שהנביא זועק: אל תחשבו שבית המקדש יעמוד על כנו בגלל שאני בחרתי לבנות אותו! ("אל תאמרו...") זה לא משנה שהוא נבנה ע"פ הציווי שלי! כל עוד אין בכם כוונה לעבוד אותי באמת אין הוא שווה דבר. והנה מכאן אנו רואים שהכוונה שווה הכל.

ולגבי נושא אחר, כיבוד הורים, גם ראינו את אותה הדוגמא:

"תני אבימי בריה דרבי אבהו יש מאכיל לאביו פסיוני וטורדו מן העולם ויש מטחינו בריחים ומביאו לחיי עולם"

הגמרא מביאה עובדה קיצונית: יש בן אדם שיכול להאכיל את אביו את המאכלים הכי משובחים – ובכל זאת להוציא אותו מן העולם. ויש בן אדם אחר, שמטחינו בריחיים(פירוש: נתן לו לעבוד בעבודה קשה) ומביאו לעולם הבא. האם זה אפשרי?

רש"י עונה לנו על קושיה זאת ומפרש:

האדם שהאכיל את אביו בפסיוני- נתן לו אותו בפנים זעופות ולא נעימות-ועל כן הוציא מהעולם. ואילו, הבן שהעביד את בנו בריחיים, מנחם אותו בלשון רכה ומראה לו צורך השעה בעבודה קשה זאת –הוא מביאו לחיי העולם הבא!

יהי רצון שנזכה לבנות את המקדש ולעבוד את ה' מתוך כוונה שלמה.